

Anonüümseks muudetud versioon

Tõlge

C-596/20 - 1

Kohtuasi C-596/20

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

12. november 2020

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Fővárosi Törvényszék (Pealinna kohus, Ungari)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

28. september 2020

Kaebaja:

DuoDecad Kft.

Vastustaja:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (riikliku maksu- ja tolliameti vaiete lahendamise direktoraat, Ungari)

Fővárosi Törvényszék (Pealinna kohus, Ungari) on halduskohtumenetluses, mis algatati kaebaja DuoDecad Kft. ([...] Budapest [...]) nõudmisel vastustaja Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (riikliku maksu- ja tolliameti vaiete lahendamise direktoraat, Ungari) ([...] Budapest [...]) vastu maksuvaidluse lahendamiseks, teinud järgmise

Kohtumääruse

Kohus esitab Euroopa Liidu Kohtule eelotsusetaotluse järgmiste küsimustega:

1. Kas nõukogu direktiivi 2006/112 artikli 2 lõike 1 punkti c, artikli 24 lõiget 1 ja artiklit 43 tuleb tõlgendada nii, et oskusteabelitsentsi saaja – liidu liikmesriigis (põhikohtuasjas Portugalis) asutatud äriühing – ei osuta lõppkasutajale veebisaidil kättesaadavaid teenuseid, mistõttu ta ei saa olla teises liikmesriigis (põhikohtuasjas Ungaris) asutatud maksukohustuslane kui alltöövõtja oskusteabe tehnilise toe teenuse saaja, vaid maksukohustuslane

osutab seda teenust viimati nimetatud liikmesriigis asutatud oskusteabelitsentsi andjale asjaoludel, milles litsentsisaaja:

- a) omas esimeses liikmesriigis üüritud bürooruume, arvuti- ja kontoritaristut, koosseisulisi töötajaid ja ulatuslikku kogemust e-kaubanduse valdkonnas ning tal olid laialdasi rahvusvahelisi suhteid omav omanik ja e-kaubanduse valdkonnas kvalifitseeritud juht;
- b) oli saanud oskusteavet, mis kajastas veebisaitide toimimise protsessi ja nende ajakohastamist, avaldas selle kohta arvamusi, tegi ettepanekuid nende protsesside muutmiseks ja kiitis neid heaks;
- c) oli maksukohustuslase selle oskusteabe alusel osutatud teenuste saaja;
- d) sai regulaarselt aruandeid alltöövõtjate osutatud teenuste kohta (eelkõige veebisaitide liikluse ja pangakontolt tehtud maksete kohta);
- e) on registreerinud enda nimel veebidomeenid, millelt sai interneti teel siseneda veebisaitidele;
- f) oli veebisaitidel kirjastanud teenuseosutajana;
- g) tegi ise haldamistoiminguid veebisaitide populaarsuse säilitamiseks;
- h) sõlmis ise enda nimel lepinguid teenuse osutamiseks vajalike kaastöötajate ja alltöövõtjatega (eelkõige pankadega, kes pakuvad veebisaitidel kaardimakseteenust; veebisaitide loojatega ja veebimeistritega, kes reklaamivad sisu);
- i) omas täielikku kõnealuse teenuse lõppkasutajatele osutamiseks teenitud tulude vastuvõtmise süsteemi, näiteks pangakontosid, täielikku ainuõigust nende kontode käsutamiseks, lõppkasutajate andmebaasi, mis võimaldas neile teenuse osutamise eest arveid väljastada, ja omaette arvete koostamise tarkvara;
- j) märkis veebisaitidel füüsilise klienditeeninduse [kohana] enda registrijärgse asukoha esimeses liikmesriigis, ja
- k) on nii litsentsiandjast kui ka Ungari alltöövõtjatest, kes tegelevad oskusteabes kirjeldatud teatavate tehniliste protsesside läbiviimisega, sõltumatu äriühing, [lk 2]

võttes samuti arvesse, et: i) esimese liikmesriigi vastav ametiasutus on kinnitanud eespool kirjeldatud asjaolusid objektiivseid ja kolmandate isikute poolt kontrollitavaid asjaolusid kontrollima sobiva organina; ii) asjaolu, et selle liikmesriigi äriühing ei saanud kasutada makseteenuse pakkujat, kes tagaks veebisaidil maksekaardiga tehtud maksete vastuvõtmise, nii et samas liikmesriigis asutatud äriühing ei osutanud kunagi veebisaidil kättesaadavat teenust ei enne ega pärast vaadeldavat perioodi, takistas objektiivselt teenuse osutamist veebisaidi

kaudu teises liikmesriigis, ning iii) litsentsi saanud äriühing ja temaga seotud ettevõtjad teenisid veebisaidi töötamisest kasumi, mis on üldiselt suurem kui esimeses ja teises liikmesriigis käibemaksu kohaldamise tulemusel saadav vahe?

2. Kas käibemaksudirektiivi artikli 2 lõike 1 punkti c, artikli 24 lõiget 1 ja artiklit 43 tuleb tõlgendada nii, et oskusteabelitsentsi andja – teises liikmesriigis asutatud äriühing – osutab veebisaidil kättesaadavaid teenuseid lõppkasutajatele, mistõttu ta on maksukohustuslane kui alltöövõtja tehnilise oskusteabe teenuse saaja ja maksukohustuslane ei osuta sellist teenust esimeses liikmesriigis asutatud litsentsisaajale, asjaoludel, milles litsentsiandja äriühing:

- a) omas omavahendeid, mis koosnesid üksnes üüritud kontorist ja selle juhi kasutatud arvutist;
- b) omas ainsate koosseisuliste töötajatena ühte juhti ja õigusnõustajat, kes töötas osalise tööajaga mõni tund nädalas;
- c) omas ainsa lepinguna oskusteabe arendamise lepingut;
- d) hoolitses selle eest, et litsentsisaaja registreeriks temale kuuluvad domeeninimed litsentsisaajaga sõlmitud lepingu alusel enda nimel;
- e) ei esinenud kunagi kõnealuste teenuste osutajana kolmandate isikute, eelkõige lõppkasutajate, pankade ees, kes pakuvad pangakaardimakset veebisaitidel; veebisisu loojate ja veebimeistrite ees, kes reklaamivad sisu;
- f) ei väljastanud kunagi tõendavaid dokumente veebiteenuste kohta, pale litsentsitasu arve, ja
- g) ei omanud süsteemi (näiteks pangakontod ja muud taristud), mis võimaldanuks veebisaitide kaudu osutatud teenusega teenitud tulu vastu võtta,

arvestades ühtlasi asjaolu, et vastavalt 17. detsembri 2015. aasta kohtuotsusele WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832) ei ole iseenesest otsustav asjaolu, et litsentsiandjaks oleva äriühingu juht ja ainuaktsionär on oskusteabe looja ja et sellel isikul on lisaks mõjuvõim või kontroll nimetatud oskusteabe arendamise ja kasutamise ning sellel põhinevate teenuste osutamise üle, nii et füüsiline isik, kes on litsentsiandja äriühingu juht ja omanik, on ka nende alltöövõtjatest äriühingute juht ja/või omanik – ja lõppkokkuvõttes kaebaja omanik –, kes teevad teenuse osutamisel koostööd alltöövõtjatena litsentsisaaja tellimuse alusel, täites oma vastavaid nimetatud ülesandeid?

[...] [riigisisese õiguse menetluslikud kaalutlused] **[lk 3]**

Põhjendus

I. Faktiliste asjaolude kokkuvõte

KT ja 12 äriühingu Jasmin Media Group Kft. töötajat asutasid 8. oktoobril 2007 kaebaja äriühingu, mille põhitegevusala oli programmeerimine. KT omandas kuni 28. veebruarini 2011 vähemusomanikelt osalusi, v.a HP osalus. Kaebaja äriühing andis tööd pikaajalise kogemusega spetsialistidele ja on tänu stabiilsele tehnilisele keskkonnale meediasisu veebiedastuse turul liider. Tema peamine klient oli Portugali äriühing Lalib Lda., kellele ta esitas 2009. aasta juulist kuni detsembrini 2009 ja kogu 2011. aasta jooksul arveid tugi-, hooldus- ja rakendusteenuste eest kokku summas 8 086 829,40 eurot.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6. (riikliku maksu- ja tolliameti allüksuse, Budapesti maksu- ja tollibüroo äriühingute maksuinspeksiooniosakonna nr 1 äriühingute maksukontrolliüksus nr 6, Ungari) viis kaebaja suhtes vastavalt 2017. aasta CLI seaduse maksukorralduse kohta (az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény) § 89 lõike 1 punktile a läbi maksukontrolli. Kontrolliti 2009. aasta teise poolaasta ja terve 2011. aasta majandusaasta käibemaksu. Kontrolli tulemusel määras esimese astme maksuhaldur 10. veebruari 2020. aasta otsusega [...] ja kaebaja märkusi arvesse võttes [...] kaebajale maksunõude maksuvahe eest summas 458 438 000 Ungari forintit (HUF), mis kvalifitseeriti maksuvõlak, ning määras talle lisaks maksutrahvi 343 823 000 forintit ja viivitusintressi summas 129 263 000 forintit.

Pärast seda, kui kaebaja oli esimese astme otsuse peale kaebuse esitanud, jättis kostja esimese astme maksuhalduri otsuse 6. aprilli 2020. aasta otsusega [...] muutmata.

Portugali äriühing Lalib Gestão e Investimentos LDA (edaspidi „Lalib“) asutati 16. veebruaril 1998 Portugali õiguse alusel ja vaatlusalusel perioodil oli tema põhitegevus meelelahutusteenuste osutamine elektrooniliselt.

Vastustajast maksuhalduri otsused põhinesid maksuhalduri haldusmenetluses tuvastatule, mille kohaselt kaebaja poolt Lalibile osutatud teenuste tegelik saaja ei olnud mitte Lalib, vaid WebMindLicenses (edaspidi „WML“).

Kaebaja tugineb vastavalt vastustaja otsuste peale esitatud kaebuses märgitule oma nõudes asjaolule, et tema arvates tuleb tuvastada, et Lalibile teenuse osutamise koht oli Portugal ja et kõik Euroopa Kohtu kehtestatud tingimused on täidetud. Tema hinnangul on kaebaja otsus ekslik ka osas, mis puudutab kõnealuste e-teenuste osutamise olemust, st kasutajatele osutatavate teenuste olemust, st teenust, mis otsuses samastati ekslikult veebisaitide otsese tehnilise käitamisega, ning mistõttu ei võetud otsuses seega arvesse nõutud materiaalsete ja inimressursside piisavust ega asjaolu, et Lalibi käsutuses on tegelikult kõik

teenuse osutamiseks vajalikud vahendid. Otsuses ei ole e-teenuste osutamise olemust õigesti hinnatud. Kaebaja väidab, et sarnaselt teiste koostööettevõtjatega osutas ta abiteenuseid otse Lalibile, mitte WML-ile. Kaebaja argumendi kohaselt on Lalibi tegevus ka küsimustes, mis lähevad kaugemale oskusteabega reguleerimata harjumuspärastest ülesannetest [lk 4], aktiivne ja positiivne: ta kontrollib Docleri kontserni ettevõtjaid ja seega ka kaebajat, teostab nende üle järelevalvet ja annab neile juhiseid. Mis puutub Lalibiga sõlmitud lepingutesse, siis ei WML ega KT ei ole nendes osaline teenuste saajatena, mistõttu ei esitanud nad kaebajale teenuste saaja pädevusse kuuluvaid nõudeid ega andnud sellekohaseid juhiseid. Teenuste osutamisega seonduva tegevuse osas kontrollis Lalib kasutajaid ja sai nende esindajatelt vajalikud load. Kaebaja väitis, et WML-i vastu algatatud menetluses palus [A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adózók Adóigazgatósága (maksu- ja tolliameti suurte maksumaksjate maksudirektoraat)] Portugali ametiasutustelt selgitusi, lähtudes selle kohtuotsuse asjaoludest. Portugali ametiasutus märkis vastuses sellele rahvusvahelise taotlusele selgelt, et Lalib on asutatud Portugalis, tegutses vaatlusalusel ajavahemikul tegelikult enda arvel ja omal vastutusel majandustegevusega ning et tal olid kõik tehnilised ja inimressursid, mis on vajalikud rahvusvahelisel tasandil omandatud teadmiste kasutamiseks. Kaebaja leiab, et WML-i tehingute maksustamine oli õigusvastane ja et lepingu pool oli tegelikult Lalib. Teenuse osutamise koht ei olnud Ungaris, kuna seda takistas objektiivselt asjaolu, et seal ei ole finantsasutusi, mis võimaldaksid pangakaardimakseid täiskasvanutele mõeldud veebisaitidel. Sel põhjusel asus välismaal ka enne Lalibiga koostöö alustamist veebisaitidel saadava teenuse osutaja, kes oli sel ajal veel Docleri kontserni kuuluv ettevõtja. Igal juhul ei esitlenud end väliselt asjaomaste teenuste osutajana mitte WML, vaid Lalib. Lalib sõlmis lepingud enda nimel, tal oli nende klientide andmebaas, kes maksid teenuste eest tasu, ja ta oli ainus, kes käsutas nende teenuste osutamisest saadud tulu. Igal juhul kontrollis Lalib oskusteabe arendamist ja otsustas selle rakendamise üle. Märgitud ei olnud ühtegi füüsilist klienditeeninduse teenust ega ühtegi kontorit Ungaris, vaid Lalibi registrijärgne asukoht. Ta leiab, et käesoleval juhul on teenuse osutamise koha kindlaksmääramiseks vaja tõlgendada ja kohaldada direktiivi 2006/112 artikli 2 lõike 1 punkti c, artikli 24 lõiget 1 ja artiklit 43.

Vastustaja väitel oli maksukohustuse tuvastamine tema otsustes põhjendatud. Ta väitis, et varasemas menetluses oli esimese astme kohtuotsuses märgitud, et maksuhaldur peab tõendama, et teenust, see tähendab veebisaidi käitamist, ei osutanud Lalib Portugalis, vaid et tegelikult vastutas selle eest selle kohtuasja kaebaja Ungaris, ning et maksuhaldur peab seda asjaolu tõendama objektiivsete asjaolude põhjal, mida käesolevas asjas ka tehti. Maksuhaldur algatas WML-i suhtes uue menetluse, milles ta väitis, et teenust ei osutanud mitte Lalib, vaid WML Ungarist, ning et kõnealune litsentsileping oli fiktiivne. Tema hinnangul ei vasta käesolev menetlus Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse esitamiseks vajalikele faktilistele ja õiguslikele tingimustele. Lisaks täpsustas ta, et tema arvates on Euroopa Kohus kaebaja nõudmisel esitatud küsimuste kohta esiteks juba otsuse teinud ja teiseks tuvastanud, et asjaolude hindamine on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne. Euroopa Kohus on direktiivi artikli 2 lõike 1 punkti c, artikli 24

lõiget 1 ja artiklit 43 juba tõlgendanud. Kõnealuste sätete tõlgendamiseks algatas Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Pealinna haldus- ja töökohus) WML- i algatatud menetluses selles kohtuasjas kaebaja taotlusel Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse esitamise menetluse, milles viimane määras selgelt kindlaks kriteeriumid, mille alusel võib liikmesriigi kohus otsustada teenuse lõpptarbijatele osutamise koha üle. Euroopa Kohus tõlgendas oma otsuses just nimelt neid liidu õigusnorme.

II. Liikmesriigi õiguse kirjeldus

[lk 5]

Täitmiskohta käsitlevate õigusnormide suhtes, mis on sätestatud 2007. aasta CXXVII seaduses käibemaksu kohta (az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII törvény), on nii pooled kui ka eelotsusetaotluse esitanud kohus seisukohal, et [selles seaduses sisalduvad täitmiskoha eeskirjad] on kooskõlas käibemaksudirektiivi sätetega, mis näevad ette, et teenuste osutamise korral isikule, kes ei ole maksukohustuslane, on teenuste osutamise koht teenuseosutaja asukoht.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib siiski, et selleks, et vastata küsimusele, keda võib pidada teenuseosutajaks, tuleb kõigepealt analüüsida teenusesaaja ja teenuseosutaja vahelist lepingusuhet, kuigi lähtudes Euroopa Kohtu otsusest varasemas menetluses, milles WML osales, olid **Portugali ja Ungari maksuhaldurid** liikmesriikide maksuhalduritena selles kohtuotsuses sedastatu põhjal **teenuse tegelikult osutamise kohta suhtes erineval seisukohal**.

III. Eelotsusetaotluse vajalikkuse põhjused

Eelotsusetaotluse esitanud kohtu õiguslike põhjenduste kohaselt ei saa käesolevas kohtuasjas pooltevahelist vaidlust lahendada ilma liidu õigust, eelkõige nõukogu direktiivi 2006/112 artikli 2 lõike 1 punkti c, artikli 24 lõiget 1 ja artiklit 43 tõlgendamata ega ilma, et liikmesriigi kohus seda tõlgendust kohaldaks. Põhikohtuasja faktiliste asjaolude kontekstis tuleb märkida, et Portugali ja Ungari maksuhaldurid kui liikmesriikide maksuhaldurid kohtlesid sama majandustehingut maksustamisel erinevalt. Need kaks liikmesriiki teatasid, et neil on õigus kõnealuse tehingu pealt käibemaksu nõuda.

[...] [korduv arutluskäik] Euroopa Kohus on juba kõrvutanud mitme liikmesriigi õigusnorme nõukogu direktiivi 2006/112/EÜ artikli 2 lõike 1 punkti c, artikli 24 lõike 1 ja artikli 43 sätetega ning tõlgendas kohtuotsuses WML ka käibemaksudirektiivi sätteid, mis käsitlevad teenuste osutamist. Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab siiski, et käesolevas kohtuasjas tuleb lisaks sellele anda täiendav tõlgendus, kuna arvestades Euroopa Kohtu otsuseid nende samade liidu õigusnormide tõlgendamise kohta, jõudsid Portugali ja Ungari maksuhaldurid erinevatele järeldustele.

Käesoleva kohtuvaidlusele eelnes eelotsusetaotlus, mille esitas kohus, kes menetles WML-i käsitlevat kohtuasja seoses osaliselt 2009. majandusaastaga ning seoses majandusaastatega 2010 ja 2011, ja mille kohta Euroopa Kohus tegi otsuse kohtuasjas C-419/14. Selles kohtuasjas sedastas Euroopa Kohus, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on analüüsida kõiki põhikohtuasja asjaolusid, et selgitada välja, kas poolte vahel sõlmitud leping oli puhtalt fiktiivne skeem, millega varjata asjaolu, et asjaomaseid teenuseid ei osutanud tegelikult litsentsisaajast äriühing, vaid litsentsiandjast äriühing, ning määras kindlaks asjaolud, mida tuleb uurida; seda järeldust arvestades võib tõdeda, et Euroopa Kohus omistas otsustavat tähtsust küsimusele, kas Lalibi käsutuses olid Portugalis ruumid, infrastruktuur ja töötajad ning kas ta tegutses enda nimel, omal vastutusel ning oma kulu ja kirjadega. Selle põhjal tuleb kaaluda, kas Lalibi saab pidada Portugalis asutatud ettevõtjaks ja seega kaebaja teenuste saajaks.

Selles kontekstis on käesolevas menetluses määrava tähtsusega küsimus, milliste kriteeriumide alusel peab liikmesriigi kohus hindama olemasolevaid asjaolusid, kui ta määrab kindlaks asjaomastel veebisaitide kaudu osutatud teenuste osutamise koha ja vastavalt õiguse kuritarvitamise. Tuleb välja selgitada, kas lõppkasutajatele teenuse osutamise [lk 6] koht võib olla Ungaris ning kas kaebaja ja Lalibi vahelist tehingut saab seega pidada täielikult fiktiivseks, isegi kui Lalib oli teenuse osutamiseks vältimatult vajaliku keeruka lepingulise ja teenuste võrgustiku teenuste kese, ning et ta lõi teenuse osutamiseks vajalikud tingimused omaenda andmebaaside ja arvutiprogrammidega ning kolmandate tarnijate või Lalibi kontserni või kaebaja kontserni vahendusel, võttes sel viisil teenuse osutamisele sisemiselt omase õigusliku ja majandusliku riski enda kanda, ning isegi kui oskusteabe omaniku kontserni kuuluvad alltöövõtjad, kaasa arvatud kaebaja, osalesid oskusteabe tehnilise rakendamise protsessis, ja kui kaebajast ettevõtja viimane omanik – kes oli ka oskusteabe omanikust äriühingu viimane juht ja omanik – mõjutas oskusteabe majanduslikku kasutamist. Tekib küsimus, kuidas tuleb tõlgendada asjaolu, et Lalibi käsutuses olid Portugalis ruumid, infrastruktuur ja töötajad. Kohtud, kes WML-i algatatud varasemat asja menetlesid, tegid maksuhaldurile ülesandeks küsitleda Portugali maksuhaldurit ja kaasata ta teenuse tegeliku osutamise koha uurimisse. Portugali maksuhaldur kinnitas, et Lalib teostas tõepoolest Portugalis majandustegevust ning et ta tegeles sellega oma kulu ja kirjadega. Portugal esitas kohtuasjas WML Euroopa Kohtus toimunud menetluse käigus oma seisukohad ja tema esindaja ilmus isiklikult kohtusse ja osales kohtuistungil suuliste seisukohtade ärakuulamiseks, mistõttu on ilmne, et Portugali maksuhaldur teadis kohtuotsuse WML põhisisu. Sellele vaatamata jäi ta oma seisukoha juurde Lalibi Portugalis asutamise küsimuses. Ungari ja Portugali jäid maksuhaldurid vaatamata kohtuotsusele WML oma varasemate lahknevate seisukohtade juurde. Seega leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et kohtuotsus WML ei ole käesolevas asjas esitatud õigusküsimuse osas piisavalt selge, mistõttu on vaja seda tõlgendada ja täpsustada.

Nagu Euroopa Kohus juba kohtuotsuse KrakVet punktis 51 tuvastas, on liikmesriigi kohtutel, kes lahendavad vaidlust, mis puudutab selliste liidu õigusnormide tõlgendamise küsimusi, mille kohta tuleb teha otsus, juhul, kui nad

leiavad, et ühte ja sama tehingut maksustatakse teises liikmesriigis erinevalt, õigus või isegi kohustus – olenevalt sellest, kas nende otsuseid saab liikmesriigi õiguse kohaselt kohtus vaidlustada või mitte – esitada Euroopa Kohtule eelotsusetaotlus. On selge, et Euroopa Kohus tegi püsivat tegevuskohta käsitlevates kohtuotsustes lõpliku otsuse ka küsimuses, kummale liikmesriigile kuulub maksustamise pädevus (kohtuotsused kohtuasjades Grunter Berkholz (C-168/84) ja Faaborg-Gelting Linien (C-231/94)). Käesoleval juhul, kus kaks liikmesriiki kohaldavad sama tehingu suhtes erinevat maksualast kvalifikatsiooni, leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et ta peab esitama Euroopa Kohtule käesoleva eelotsusetaotluse. Arvestades asjaolu, et tegemist on piiriülese tehinguga, on selle hindamine liidu tasandil oluline põhimõtteline küsimus mitte ainult maksustamise koha kindlaksmääramise seisukohast, vaid ka teenuste vaba liikumise seisukohast. Eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes esitab eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse peamiselt seetõttu, et liikmesriikide maksuhaldurid on andnud erineva eespool kirjeldatud maksualase kvalifikatsiooni. Eelotsusetaotluse esitanud kohus palub oma küsimustega Euroopa Kohtul selgitada, kas käesoleva vaidluse esemeks oleva tehingu puhul on õiguspärane Portugali maksuhalduri või Ungari maksuhalduri avaldus maksustamise kohta ning kummas nendest kahest liikmesriigist tuleb nimetatud tehingut maksustada. Sellega seoses küsib ta, millist tähtsust tuleb esiletõstetud kaalutlustele omistada.

Käibemaks on Euroopa Liidus ühtlustatud maks, mistõttu liikmesriikidevaheline koostöö ei pea olema mitte üksnes formaalne, vaid sellega peab ühtlasi kaasnema ka see, et võetakse arvesse välismaiste maksuhaldurite ametlikke seisukohti. Kahe liikmesriigi maksuhaldurite vaheline erimeelsus ei saa viia selleni, et tehingus osalenute suhtes kohaldatakse topeltmaksustamist [lk 7] seetõttu, et kaks liikmesriiki asuvad majandustegevuse ehtsuse ja teenuse osutamise koha küsimuses eri seisukohtadele. Teenuste osutamise koha kindlaksmääramist käsitlevate sätete eesmärk on vältida kohtualluvuse konflikte, mis võivad viia topeltmaksustamiseni, mis oleks vastuolus ühtse käibemaksusüsteemi põhisisuga.

[...] [...] [riigisisese õiguse menetluslikud kaalutlused]

Budapest, 28. september 2020.

[...]

[...]

[...] [allkirjad]